

Eszi, nem eszi...

— körséta az egyetemi menzákon —

Nem tudom, van-e a diákéletben téma, mely olyan alhatatos kitartással „védené” pozícióját évek, sőt évtizedek óta, mint a menzai étkezési színvonalának kérdése. S annak, hogy a menza állandó „főszereplő”, bizony az az oka, hogy általában rosszul „játszik”. Ezen áldatlan állapotot hivatott felmérni az a megyei pártbizottsági vizsgálat, melyet — az egyetemi párt- és állami vezetéssel közösen — nemrégiben végeztek az egyetemeken és a főiskola étkezőiben. E vizsgálat eredményeiről, következő számunkban tájékoztatniuk olvassunk. Előtte azonban meglátogattunk néhány menzát, hogy megismerjük — és megismertessük — a hallgatók véleményét a diákétkezési jelenlegi színvonaláról. E látogatás aktualitását aláhúzza az is, hogy egyes menzákon nemrégiben vezették be az a la carte rendszert is. Vajon mennyiben javított ez a helyzet?

A bennfentesek

Még ebédidő előtt érek a 2-es menzára, a konyhás nénik éppen előkészülnek a fél 12-kor kezdődő rohamra. Nevüket ugyan nem árulják el, de készséggel tájékoztatnak a „belügyekről”:

— Nézze meg, kicsoda tisztaság van itt! — vezet körbe egyikük. — Pedig nem vártuk ám magat!

Valóban: mindenhol (a WC-ben is!) tisztaság, rend, az asztalokon szalvéta, fogpiszkáló, só, bors, kancsóban víz. — Tudja, azoknak ott — mutat kacsintva a konyha felé — egy kicsit biztosan megszorogatták a nyakukat, mert egy idő óta mintha jobb lenne az étel. Mi persze ezen már se javítani, se romlítani nem tudunk, esetleg melegen tartani 28 éve dolgozunk itt (—En 30! — szól közbe a másik néni), azalatt volt már sokkal rosszabb, igaz, jobb is a minőség. De megkérdezheti a moslét, hordó embert is: szeptember óta alig van moslét, igaz, az étkező hallgatók száma is jelentősen csökkent.

Közben megmutatják a mai napra szánt kenyereket is, s ezt így kommentálják: — Látja, ma ilyen szilárd kenyeret kell kiosztanunk, s majd minket szídnak a hallgatók, pedig erről nem tehetünk!

A hallgatók véleménye

Fél tizenkettő. Már sűrű sorokban jönnek a hallgatók ebédelni. Nemsokára odatelepednek Polhammer Éva, Patkós Gábor és Kaszanyi Zoltán első ebédhallgatók asztalához.

— Milyen a ebéd? — kérdezem tőlük.

Egymásra mosolyognak, majd tömör választ kapok: — Nem jó.

— És úgy általában?

— Általában is rossz... csak vasárnap jobb... na, mondjuk nem lehet egyértelműen rossznak mondani, bár a vacsora például nagyon gyenge. — Tudod legalább a kenyérről ne csinálnak ezt a pankrációt — melegegedik bele egyikük a beszédbe.

— A múltkor jöttek ebédelni, nincs kenyér. Aztán, mikor már volt, visszamentem érte, erre rámkibájták, hogy csak egy szelet kenyeret lehet vinni, mert csak 9 óra jár. Nem tudtam megmagyarázni, hogy az előbb nem vittem. Különböző is, legalább kenyérről lehetne jóllakni.

A következő asztalnál, ahol megzavartam az étkezést, Horváth Magdolna, Papp Edit, Bölcskei Antal és Farkas Imre III. illetve IV. éves hallgatók ültek.

— Mi a véleményetek a menzáról?

— Nagy baj — kezdi Bölcskei Antal a válaszadást, — hogy rengeteg az általános és középiskolás, akik miatt 2 után képtelenség kajálni, s ez idegesítő.

Egy beáll közülük a sorba, aztán még harminc jön hozzá, hogy „a barátom foglalt nekem helyet.” Később az ember vizet szeretne inni, de látja, hogy a kancsót teledobálták az iskolások evőeszközzel, beleöntötték a sót, vagy éppen a levest. Nem értem, miért kell nekik is az egyetemistákkal egy helyen enni?

Mintha csak az előbbi szavakat akarná illusztálni, hirtelen előjön a konyhás néni.

— Ezt írja meg! Nézze! — kiáltja felháborodottan, s elém tesz egy kancsót, aminek az alja tele van szétördelt evőeszközökkel. — Ez a gimnazisták műve! — majd kicsit halkabban hozzáteszi: — A múltkor még egyikük össze is verekedett az egyetemistákkal — ílyet mióta élek, még nem tapasztaltam.

E kis közjáték után újból elő-

Üresek a tányérok — vajon jól is laktak?

Azok a bizonyos kisiskolások

bi beszélgetőpartnereimhez fordulok:

— Az ebéddel általában mennyire vagytok elégedettek?

— Sokat romlott a minőség a korábbiakhoz képest, időnként nem lehet megenni.

— Nemrégiben nagyszabású ellenőrzések voltak itt. Azóta sem érezhető változás?

— Talán azért van szalvéta, meg mintha egy pár napig a kaja is jobb lett volna. De azóta ugyanolyan rossz.

Csajági Sándor, Dobi János, Németh Sándor, Márai Ágnes és Ványa István ebédeltek annál az asztalnál, amihez következőként leültem. Harmadévesek, s mindnyájan három éve a menzán étkeznek.

— Milyenek találjátok az étel-színvonalat?

— Az utóbbi időben rosszabb — válaszolják.

— Mit jelent ez az „utóbbi időben”?

— Úgy az utóbbi három évet — nevetnek össze, aztán egy kicsit „finomítanak”: — Igazság szerint az ehetősebb ételek eltűntek, de a mennyiség csökkent. Szombat-vasárnap, pedig sokkal jobb a kaja...

— Van valamilyen összehasonlítási alapotok más menzák színvonalával?

— Például az újszegedi. Az rosszabb A diákmenü viszont ott jobb. Itt nagy a zsúfoltság, mert csak egy helyen adják az ebédet. Bár a tavalijhoz képest még így is kevesebbet kell sorbadlni.

Mielőtt befejezem látogatásom a kertes menzán, még egy önkéntes nyilatkozó állfot meg.

— Elmondom a folyamatot — kezdte nagy tájékozottságot eláruló mondókat. — Szeptemberben, ahogy a kollégisták is bárhol befizethettek ebédre, rengetegen elmentek a Hágiba, illetve a Nagyarúház éttermébe, mondván, hogy a menza rossz. Csak hogy a nagy tömeg miatt ott is ugyanolyan rossz lett a minőség, s ezért visszajöttek sokan, így most is egyre romlik. Tölem so-

rettel 17. rántott máj sültburgonyával 14.40 forint).

Doba László V. éves hallgató egyedül ült az asztalnál.

— Melyik megoldást választotta a három közül?

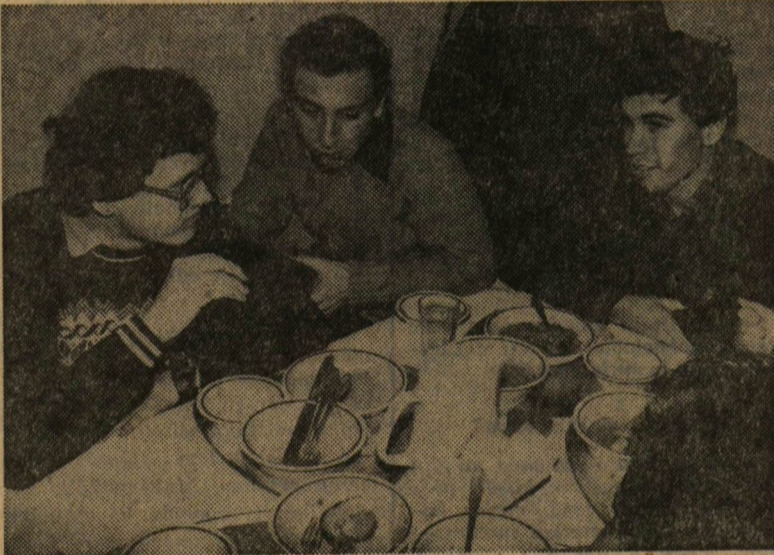
— Általában diákmenüt veszek, amióta nem kötelező a kollégiumban menzajegyet is fizetni.

— Nem jelent problémát az árkülönbség?

— Nem, ez nem túl nagy összeg. Most, hogy hol itt, hol ott tanítok, egyébként sem tudnék rendszeresen itt ebédelni, ezért jó ez a rendszer. Korábban jegyet vettem, de ez nem érte meg, maximum heti 1-2 alkalommal volt jó kaja.

— A körülményekkel elégedett vagy-e?

— Nagyrészt igen. Amióta a mosogatást egyetemisták végzik úgy látom az is javulást hozott.

Étek — értékelés (Benyhe János felvételei)

kan kérdezték — olyanok, akik régen nem itt esznek —, hogy milyen a menza, s az a szomorú hogy azt kellett válaszolnom: még mindig ez éri meg legjobban. Félő, hogy ahogy visszarámlik a nép, úgy rosszabbodik itt is a helyzet, hogy a körülményekről, a kisiskolások igen zavaró jelenlétéről ne is beszéljék. No, meg hogy kajáljon jól az ember, ha még kenyeret sem ehett annyit, amennyit akar?

Újszegedi vélemények

Különböző időpontokban háromszor jártam az újszegedi menzán. Minden alkalommal meglepődtem: zsúfoltság, noma sincs, szinte családias hangulatban ebédelnek az ott levők. Háromféle módon étkezhetnek előre váltott jeggyel (itt kétfajta menü van naponta) vagy vehetnek diákmenüt 15 forintért, illetve étkezhetnek a la carte ahol többféle frissensült szerepel az étlapon, meglepően alacsony áron (például: rántott borda kö-

veszek — teszi hozzá Gancsos Gabi.

— Ez az a la carte megoldás nem sokkal drágább, mint a többi?

— Drágább, de sokat főzőcskézünk is, így ötödéven már ráérünk — szólal meg újra Éva. — Összességében határozottan romlott a mennyiség és a minőség is! — zárja le a beszélgetést Hidasi Eszter. — Szeptemberben még kinézett a szakács az ablakon, s azt mondta „hű, de vékony ez a lány”, aztán akkora húst adott, hogy legott a tányérról. De azóta...

És a hármas menza?

— Rossz, néha nagyon rossz az ebéd — válaszolja kérdésemre Biró Edit. — Tavaly még a „Békében” ettem, az sokkal jobb volt, de így, hogy most már mindenki azonos árat fizet a menzajegyért, nekem itt, olcsóbb lett, s ez döntő.

— Nekem így a drágább — mondja Péntek Kálmán — és ráadásul rosszabb is, mint volt. Az a la carte ehetőbb de nem véletlen mert a konyhások is szinte csak azzal foglalkoznak.

— Hatalmas füst van az a la carte frissensültjei miatt — szólal meg Benkő Eszter — és amióta azt létrehozták, csak egyféle jegyes kaja van, míg előtte 2-3 is volt.

Csernák Ibolya és Csabajai Katalin első évesek és „visszatérők” a menzára:

— Év elején itt kezdtünk enni, aztán elmentünk a Hágiba, mert azt hallottuk, hogy az jobb. Csak három héti bírtuk. Igaz, ott nem kell sorba állni, de az ebéd rosszabb és fizetni kell a kenyérért. Itt jó a kaja, de kevés. (A mellettük ülő Radnóti Zoltán ezt másképp fogalmazza: „Ehető, de nagyon kevés és rengeteget kell várni.”)

Ki nem tudja?

Látogatásunk során többször panaszolták a hallgatók: nem ismerik a különböző jegyváltási lehetőségeket. Kérésünkre dr. Csicsár Imre, a JATE pénzügyi csoportjának osztályvezető-helyettese adott erről tájékoztatást.

— Szeptember óta osztjuk új rendszerben a menzajegyeket. Eszerint a hallgatóknak a korábbi kettő helyett csak egyszer kell sorba állniuk: a gazdasági hivatalban. Az ebédjegy 13 forint (ehhez jön a 4,21 forintos állami hozzájárulás), a vacsora 9,50 / plusz állami támogatás: 5,13 forint).

Az a la carte étkezési formát igénybe vevők ugyanígy, 13 illetve 9,50 forintért jegyet válthatnak, ami — előbbiektől szerint, a támogatással — 17,21 illetve 14,63 forintot ér. Ha az étlapról választott étel ennél drágább, a hallgató kifizeti a különbözetet, ha olcsóbb, akkor visszakapja.

A menza illetve az a la carte-jegy kiváltását megkönnyítendő, az ösztöndíj-fizetést követő napokban az Irinyi és a Hermann Kollégiumban is osztanak jegyeket a gazdasági hivatal dolgozói.

A válaszok tehát nem éppen egybehangozóak. S — evésről lévén szó — az ízlesek különbözősége miatt ez nem is lehet másként. A jelenlegi menzakerülmények, a választék, az étkezési színvonal azonban mindenképpen jelentős javulást kíván annak érdekében, hogy közeledjünk az általános elégedettséghez. Biztosak lehetünk abban, hogy a hallgatók ezen óhaja találkozik az intézmények vezetőségének, valamint az Alföldi Üzemi Véndéglátó Vállalat vezetőinek kivánságával. Hogyan látják ők a helyzetet, különös tekintettel a közelmúlt vizsgálatainak tükrében? Erről kérdezzük meg őket következő számunkban.

BALOGH TAMÁS